

SORTIDA 2

SEGONA ETAPA

Dia 4 de novembre de 1989

DE COLL DE FONT DE SERA A CAN BORDOI

Ens apropem des del Vallès al Coll de Font de Sera (primer hem deixat els paquets a la casa de colònies on anirem a dormir) el camí per la Serralada Litoral és una estesa sense fi de deixalles. El comentari que apuntàvem el dia anterior es fa encara més palès. És una clara mostra que aquesta Serralada suporta l'índex de "dominguerus" per metre quadrat més alt de Catalunya. Ens consola pensar que la concentració tan elevada de porcs i poca-vergonyes en aquest indret pot indicar que ens deixaran tranquils a la resta de la ruta, quan siguem un xic més lluny de l'àrea metropolitana de Barcelona.

Un cop al camí, aquest continua alternant vistes magnífiques del Vallès i d'altres igual de magnífiques del mar i el Maresme. El traç pel qual caminem aprofita sovint els xaragalls que es formen a l'erosionar-se el relliscadís sòl de sauló.

I caminant, caminant arribem a Can Galleu. Oh! val la pena aturar-s'hi. A l'ombra de tres gegants pins d'una branca (no confondre amb el pi de les tres branques) observem la panoràmica de tot el recorregut des de Barcelona i una

vista magnífica del Vallès.

El trajecte d'avui té una certa diversitat monumental. L'ermita preromànica de Sant Mateu n'és una fita; el Dolmen de Can Boquet o Roca d'en Toni ens situa als nostres avantpassats prehistòrics; prop d'allí unes tombes molt ben conservades de l'Edat Mitjana ens fan donar un pas més en aquest curiós túnel del temps; ja després de dinar un horrorosament típic monument als caiguts ens fa aterrar a encara no fa massa anys per haver-los oblidat, el Narcís justicier aprofita per a pixar-s'hi en el sentit més literal del terme; per fi passem a prop d'un castell de qui sap quan i, més a prop encara, de la Torrassa del Moro, el bassament de la qual és d'època romana.

Un no usual aplec de pagesos ens fa preguntar què passa. Han vist un porc senglar i volen preparar-lo per sopar.

A la casa de colònies de Castellvell otorguem la medalla a la poca amabilitat. Mentre, aprofitem per fugir amb els nostres pensaments de la mà d'una hilarant sessió astrològico-esperitista.

TERCERA ETAPA

Dia 5 de novembre de 1989

DE CAN BORDOI A SANT CELONI

Nova gent s'ha incorporat a aquesta etapa de diumenge, entre ella la Pilar Sanou; amb aquesta incorporació el Paraigua puja de to.

L'etapa transcorre en bona part per camins prou amples perquè estiguin farcits de cotxes i motos. És segurament l'etapa més rodejada de "dominguerus" que hem fet.

Inclús un dolmen esplèndid fora del camí és rodejat de motoristes amb les seves motos. L'Eduard Botey pren les matrícules i potser es trobaran amb una sorpresa d'aquí a uns dies. Ja són a zona del Parc Natural del Montseny i l'Eduard se'n sent responsable.

A Sant Celoni el Montseny ja es presenta com una dura però delida propera etapa.